

KILDE: UDDRAG AF INTERVIEW AF KURT

FORETAGET AF JØRGEN HÆSTRUP, 1982

4.

7) Jeg havde ikke fysik til at tage det tunge arbejde på gårdene. Jeg mindes de meget tunge kornsække, der skulle bære på ryggen op på loftet ad små stiger. Jeg var radbrækket efter sådan en arbejdsdag. Jeg havde ikke meget tøj at gå med, så når det regnede og mit tøj blev vådt, havde jeg ikke skiftetøj. Der var ikke den store forståelse hos plejeforældrene for min situation. De skulle sørge for mad, husly og vask af mit tøj. Jeg havde af og til ondt i næsen på grund af pandehulebetændelse. Jeg fik at vide, at jeg skulle spare på lometørklæderne, så der ikke blev så meget vask. Derfor lærte jeg hurtigt at snyde næsen på gammeldags maner uden brug af snotklud. Man blæste skidtet ud ved at holde tømmeltøtten for det ene næsebor og blæse det andet rent.

8) Under opholdet i Danmark i første omgang fik jeg ikke supplerende uddannelse på højskole eller lignende

9) I oktober 1943 arbejdede jeg på en gård lige over for Odinstårnet på Bolbro Bakken ved Odense. Her fik jeg en dag et brev fra en jødisk ven Bernhard [redacted], der havde boet i Fåborg, men nu havde "gemt" sig på Middelfart Sindssygehospital. Han rådede mig til hurtigst at forlade Danmark. Jeg turde ikke blive længere på gården, men gemte mig i Sedens lærlingehjem, hvor forstanderen var en meget forstående og indsigtfuld mand. Jeg blev hjulpet bort derfra om natten af folk, jeg ikke kendte. Men jeg havde tillid til dem. Jeg kom med tog til København og blev indkvarteret i Kommunehospitalets 6. afdeling hos professor Poul [redacted]. Jeg vidste ikke, om andre på hospitalsafdelingen var indviet i min "sygdom".

15

Jeg lå på samme stue (4-mands) sammen med den senere myrdede inkassator fra det jødiske trossamfund i København, hr. Cohn. En dag fik jeg besøg af en kvækerdame, der spurgte, om jeg havde det godt og om jeg trængte til noget. Jeg glemmer det aldrig, for jeg var ikke forvænt med, at nogen viste mig særlig interesse.

Den 27. oktober 1943 blev jeg af underjordiske gange bragt op til en ventende generator-taxa. Den kørte mig rundt i København. Efter mange timer kom jeg til Københavns Frihavn, hvor en lille fiskekutter med navnet "Fremad" lå fortojet. Derfra tøffede vi afsted ud i Øresund. Vi ankom til den nu så bekendte fiskehavn Barsebäck, hvor jeg blev afhørt af politiet. Vi havde været en halv snes flygtninge ialt på båden.

11) Jeg var i Sverige til krigens slutning og kom så tilbage til Danmark. Ved tilbagerejsen til Danmark i juni 1945 fik jeg i Helsingør udleveret rationeringsmærker for 14 dage. Jeg tog til Fåborg for at hilse på min gamle ven og støtte Bernhard [redacted]. Da måtte jeg under et besøg på folkeregistret konstaterere, at man ikke ville udlevere mig rationeringsmærker. Man var på jagt efter hipofolk. På det tidspunkt var det svært at bjerpe føden uden rationeringsmærker. Det blev dog muligt for mig at finde et spisested i et pensionat. De så bort fra det med de manglende rationeringsmærker.

På folkeregistret i Fåborg forsøgte jeg at få slettet mellemnavnet "Israel", som nazisterne udstyrede mig med i Wien 1939. Folkeregistret ville i første omgang ikke slette navnet. Først da jeg blev meget grov og truede med at skandalisere den pågældende funktionær (der selv havde været flygtning i Sverige) lykkedes det mig at få "Israel" slettet af mine

6.

papirer.

Også nogle få opsparede kroner i en Fåborg-Sparekasse var blevet konfiskeret af den statsinstitution, der beslaglagde tysk og japansk ejendom efter besættelsen. Der var megen bureaukrati i systemet. Det lettede dog, da jeg omsider fik dansk indfødsret i 1952.

Jeg blev uddannet som fotograf i Sverige og senere gennemgik jeg fagskole i København. Senere beskæftigede jeg mig med tegning og grafisk lay out. Jeg fik arbejde på Politiken, først på reklameteknisk afdeling januar 1951 og senere som lay out-mand, først på Politikens redaktion og senere på Ekstra Bladets redaktion, hvor jeg stadig er beskæftiget.